

ἀμφιδέατρον, τὰ θεωρεῖα, ἅτινα σοὶ ἀπηρίδησα ἤδη περιδέουσι κυκλοτερώς τὸ οἰκοδόμημα, κάτω δὲ εἶνε ἡ παλαιστρα, παλαιστρα τοῦ λόγου, ἥτις ὅμως κέποτε, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κοινοβουλίοις ἄλλως, δὲν ἀποκλείει καὶ τὴν συνεργασίαν τῶν χειρῶν. Δύο πελώριοι κίονες ὑποστηρίζουσι τὸ κτίριον καὶ τέσσαρες ἠλεκτρικοὶ φανοὶ διαχέουσι τὸ ἀπλετον φῶς των. Ἡ ἀκουστικὴ τοῦ Βουλευτηρίου δὲν εἶνε πρώτης τάξεως, πολλὰ δὲ παράπονα ἀκούονται ἀπὸ πολλοῦ κατ' αὐτῆς, καὶ πολλὰ ἀπόπειρα ἐγένοντο πρὸς διόρθωσιν τοῦ κακοῦ. Πόσον καὶ κατὰ τοῦτο ὑστεροῦμεν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἵτινες ἀνεδείχθησαν ἀνυπέβλητοι ἀριστοτέχνη καὶ ἐν τῇ ἀκουστικῇ, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἐρεῖπια τῶν θεάτρων ἐν οἷς εἶνε δυνατὸν νὰ δοκιμασθῇ αὐτῆ! . . .

Ὁ πρόεδρος κάθηται ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ προεδρείου· πρὸ αὐτοῦ χαμηλότερον, εἶνε τὸ βουλευτικὸν βῆμα.

Ἀπὸ τοῦ θεωρείου μου ἐπιβλέπω τοὺς κάτωθι βουλευτάς· κεφαλαὶ πυκνότριχες, φαλακρά, πολιαί, μὲ ἐπιμελημένην χωρίστραν, ὅ,τι θέλης. Εἰς τὴν δεξιᾷ τοῦ προεδρείου πτέρυγα διακρίνω τὸν κ. Τρικοῦπην, οὐχὶ στυγνὸν καὶ κατηφῆ, ὡς θὰ ὑπέδετέ τις μετὰ τὴν βαρεῖαν ἦτταν ἦν ὑπέστη, ἀλλὰ φαιδρώς συνδιαλεγόμενον μετὰ τῶν παρ' αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐπίσης βᾶθρου καθημένων κ. κ. Βουλπιώτου καὶ Θεοτόκη, πρῶην συνυπουργῶν αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ τοῦ προεδρείου πτέρυγι διακρίνω τὸν κ. Δηλιγιάννην μὲ τὰς παλλεύκους παραγναθίδας καὶ τὸ στίλβον κρανίον, τοὺς ὑπουργοὺς κ. κ. Καραπάνον, Δεληγεώργην κτλ.

Κροῦεται ὁ κῶδων, ἄρχεται ἡ συνεδρία.

Βραδύτερον, ὅταν ἡ Βουλὴ εἰσέλθῃ εἰς τὰς ἀληθῶς κοινοβουλευτικὰς ἐργασίας της, θὰ προσπαθῆσω νὰ σοὶ παράσχω ἀκριβῶς πῶς ιδέαν τῶν συνεδριάσεων τῆς ἐλληνικῆς Βουλῆς· τῶρα αὕτη συνεδριάζει οὐχὶ ὡς νομοθετικὸν σῶμα ἀλλ' ὡς δικαστικόν, ἐξελέγχον τὸ ἔγκυρον τῶν ἐκλογῶν.

Α πρόπος. Ἀνέγνωσες τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας;

Χαρὰν μεγάλην ἐνεποίησεν ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις τοῦ ἀγγλοῦ πολιτευτοῦ Φρειδερίκου Χάρισσον ὅπως ἀποδοθῶσι τῇ Ἑλλάδι τὰ λεγόμενα ἐλγίνεια μάρμαρα, δηλαδὴ αἱ μετῶπαι τοῦ Παρθενῶνος, ἃς ἤρπασεν ὁ διαβόητος Ἄγγλος, ἐν δυσχερέσι χρόνοις τῆς Ἑλλάδος, δωρήσας ἀντ' αὐτῶν, ἐκ τύψεως συνειδότος βεβαίως, εἰς τὴν πόλιν ἦν ἐρήμου ἐν σκαιότατον ὠρολόγιον, ἐστημένον ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ καὲν πρό τινων ἐτῶν κατὰ τὴν ἀποτεφρώσασαν τὴν ἀγορὰν ταύτην πυρκαϊάν. Ἡ Σημαία τοῦ Λονδίνου ἐνθουσιωδῶς ἐπικροτοῦσα εἰς τὴν γενναίαν πρότασιν τοῦ φιλέλληνοσ ἀγγλοῦ ὑποστηρίζει τὸ ἐπιχείρημα αὐτοῦ ὅτι ἡ ἀρπαγὴ δὲν ἀποτελεῖ

δικαίωμα. Οἱ θέλοντες νὰ ἐξαγνίσωσι τὴν μνήμην τοῦ Ἑλγίνου δυσχυρίζοντο ὅτι ἡ ἀρπαγὴ αὕτη ἐγένετο πρὸς τὸ συμφέρον τῆς τέχνης, πρὸς διάσωσιν τῶν πολυτίμων κειμηλίων ἐξ ἐπικειμένου ὀλέθρου. Ὅλοι ἠξέυρομεν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε κολοκύθια ὅπως λέγομεν κοινῶς, διότι ὁ Ἑλγίνος ἐσύλησε καὶ ὅσα δὲν διέτρεχον κανένα κίνδυνον, ἀλλ' ὅσα ἐθεώρει κατάλληλα εἰς πλήρωσιν τοῦ βαλαντίου του. Ἀλλὰ σήμερον ἀκριβῶς αὕτη ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ θεσπέσιον καὶ αἰώνιον κάλλος τῶν ἔργων τοῦ Φειδίου ἀπαιτεῖ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν κατοικίαν των. Παρατηρήθη ὅτι τὸ ὑγρὸν καὶ ὀμιχλῶδες κλίμα τοῦ Λονδίνου, ὀλεθριώτατον εἰς πᾶν λίθινον ἔργον, ἤρχισε νὰ ἐπιδρᾷ καὶ ἐπὶ τῶν ἐλγινείων μαρμάρων. Μέλας καὶ φθοροποιὸς εὐρῶς καλύπτει τ' ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος, διαβιβρώσκων κατὰ μικρὸν αὐτὰ. Γράφεις ἀκόμη στίχους; ἰδοὺ θέμα διὰ ποιήσιν: Τὰ ἀνάγλυφα φρίσσοντα ἐν τῇ ὑγρᾷ φυλακῇ των, νοσταλγοῦσι καὶ φθίνουσι, καὶ ὄνειροπολοῦσι τὸν ἐξοχον βράχον ἐφ' οὗ τὰ ἐτοποδέτησεν, ἐν χρόνοις μεγάλαις, ἡ μεγαλοφυῖα, καὶ ἐφ' οὗ ἐδέχθησαν τὸν ἐνθουν θουμασμὸν τοῦ καλλιτεχνικωτέρου λαοῦ τῆς ὑψηλίου, ὄνειροπολοῦσι τὰς θεραπευτικὰς ἀκτῖνας ἀθηναϊκοῦ ἡλίου, τοῦ αὐτοῦ ὅστις τὰ ἐθέρμανεν ἐπὶ αἰῶνας ὄλους, τὸν μαγικὸν περὶ αὐτὰ ὀρίζοντα, τὴν γραφικὴν φύσιν, τὸν λείως στίλβοντα ἐν ἀνόπτῳ Σαρωνικόν! . . .

Σὲ φιλῶ. Σός.

Παρπίδημος.

ΥΓ. Ἐμαδες μὲ ποῖον ἐνθουσιασμὸν ὑπέδεχθησαν οἱ Ἕλληνες ἐν Αἰγύπτῳ τὸν μετὰ τοῦ διαδόχου τῆς Ρωσσίας περιοδεύοντα βασιλόπαιδα Γεώργιον; Τί ἀληθεῖς κραυγαὶ τῆς καρδίας ἦσαν αἱ ἐπευφημίαι ἐκεῖναι, τί ἐξομολογήσεις ψυχῶν ἦσαν αἱ φρενητιάδεις ἐκεῖναι ζητωκραυγαί. Ἀλλὰ καὶ τί λεβέντης εἶνε, νὰ τὸν ἰδῆς. Ὑψηλός, πολὺ ὑψηλός, ῥωμαλέος, ἡγεμονικὸν παράστημα ὄνομα καὶ πράγμα. Ψυχὴ ἀφελής, χαρακτήρ εὐθὺς ἀπέριττος, ἀληθὴς ναύτης. Τὸ λέγει, τὸ καυχᾶται ὅτι εἶνε ναύτης· ἔχει τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ προορισμοῦ εἰς ὃν τὸν ἔταξεν ἡ πατὴρ καὶ ἡ καρδία του. Καὶ εἶνε θουμασία ἡ ιδέα τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων νὰ προσενέγκωσιν εἰς τὸ θαλασσοχαρὲς βασιλόπουλόν μας, ἀντὶ ἄλλου δώρου διὰ κοινοῦ ἐράνου, πέντε τορπιλλοβόλα. Ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶνε μέγας. Εἰς κουρεὺς προσήνεγκεν ἤδη 100 φράγκα. Μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθωσι καὶ αἱ χιλιάδες. Ἀγαθὴ τύχη! Ἐννοοῦν ἐπὶ τέλους οἱ Ἕλληνες ὅτι τὸ ἔθνος πρέπει νὰ γίνῃ ἰσχυρόν. Φθάνει πλέον ἡ αἰωνία ἐλευθεριότης πρὸς τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα ὡσεὶ ὅλη ἡ Ἑλλάς νὰ ἦτο λαὸς ἀναπήρων! . . .

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ **IBAN TOTPΓENIEΦ.**

(Συνέχεια.)

Αὐτὸς ὁ περίπατος καὶ αὐτὴ ἡ συνδιάλεξις διήρκεσαν πλέον ἢ μίαν ὥραν. Ὅτε μίαν μόνην φοράν δὲν ἐσταμάτησαν, ἀλλ' ἐπορευόντο ἀκαταπαύτως περαιτέρω διὰ μέσων τῶν ἀτελετητῶν διαδρόμων τοῦ ἀνδῆρου, ὅτε μὲν ἀναβαίνοντες ὕψωμά τι καὶ θουμάζοντες τὴν ἐντεῦθεν θέαν, ὅτε δὲ πάλιν καταβαίνοντες εἰς τινα

κοιλιάδα καὶ διεισδύοντες εἰς τὴν ἀδιαπέραστον σκιάν τῶν δένδρων — καὶ πάντοτε κρατούμενοι ἀπὸ τῶν βραχιόνων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Σανὶν φηγίζετο κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του; μὲ τὴν Τζέμμαν του, μὲ τὴν ἀγαπητὴν του Τζέμμαν ποτὲ δὲν εἶχε περιπατήσῃ ἀκόμη τόσον πολὺ . . . καὶ τῶρα αὕτη ἡ γυνὴ τὸν ἔλαβεν ἀμέσως ἐξ

όλοκληρου εις την διάθεσιν της! «Δὲν ἐκουράσθητε;» ἠρώτησεν αὐτὴν ἐπανειλημμένως. «Δὲν κουράζομαι ποτέ,» ἀπεκρίθη ἐκείνη. Ἐνίοτε συνήντων καὶ ἄλλους περιπατοῦντας. Σχεδὸν πάντες ἐχαιρέτιζον αὐτούς — ἄλλοι μὲν μεθ' ἑαυτῶν σεβασμοῦ ἄλλοι δὲ καὶ ταπεινῶς ὑποκλινομένοι. Εἰς ἓνα πολὺ νόστιμον, καὶ κομψῶς ἐνδεδυμένον, μελαχροινὸν κύριον, ἐφάναζεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα μὲ καθαρωτάτην παρισιανὴν προφορὰν: «Comte, vous savez, il ne faut pas venir me voir, ni aujourd'hui, ni demain.» Ὁ νεανίας ἀπεκάλυψεν ἐν σιωπῇ τὴν κεφαλὴν του καὶ ὑπεκλίθη βαθέως.

«Ποῖος εἶν αὐτός;» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν, ὅστις, ὅπως ὅλοι οἱ Ρώσοι, εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ εἶνε περιεργός. «Αὐτός; ἓνα Γαλλόπουλο — ἐδῶ τριγυρίζει ὁλόκληρο πληθὸς. . . . κ' αὐτὸς ἐπίσης μοῦ κἀρνει τὸν ἔρωτα. Ἄλλὰ εἶνε καιρός, νὰ πιούμε τὸν καφέ μας. Ἐλάτε μαζί μου 'ς τὸ σπίτι. Τώρα ἐλάβετε ἄρκετον καιρό, νὰ πεινάσετε. Ὁ πιστὸς ἀνδρούλης μου θὰ ἔχη τώρα βέβαια ἀνοικμένα τὰ ματάκια του.» Ὁ Σανὶν ἀνοικμένα τὰ ματάκια του! . . . «ἐπανελάμβανε καὶ' ἑαυτὸν ὁ Σανὶν. . . . καὶ ὁμιλεῖ τόσον φρασία γαλλικὰ. . . . τί παράδοξον ὄν!»

* * *

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶχε δίκαιον. Ὅτε ἐπέστρεψε μετὰ τοῦ Σανὶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐκάθητο ἤδη ὁ «πιστὸς ἀνδρούλης της» ἢ «ὁ χονδρούλης της» παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος, φορῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ἀπαραίτητον φέσιον.

«Σ' ἐπερίμενα τόσην ὥρα» ἐτονθόρυσεν ὁ Πολοσῶφ μὲ δυσηρηστημένον πρόσωπον «Ἐτοιμαζόμουν νὰ πῶ καφέ μόνος μου.»

«Ἐμπρός, πίνε, πίνε,» ἀπήντησεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐν εὐθυμίᾳ. «Ἐθύμως; αὐτὸ εἶνε πολὺ φέλιμο 'ς τὴν ὑγεία σου. Ἐαλλοῦ μὴ μπορεῖς νὰ ξεπαγιάσῃς ὅλας διόλου. Ἐφερα κ' ἓναν ξένο μαζί μου. Γλήγορα, κουνούτισε, νὰ μᾶς φέρουν καφέ — τὸν καλλίτερον καφέ, σε φλυτζάνια ἀπὸ σαξωνικὴ πορτοσελλάνα καὶ σὲ μεσάλι ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι.»

Ἀπέθηκε τὸν πῖλόν της, ἔβγαλε τὰ χειρόκτῆτά της καὶ ἐκρότησε μὲ τὰς χεῖρας.

Ὁ Πολοσῶφ παρετήρει αὐτὴν μὲ πρόσωπον δυσηρηστημένον.

«Τί ἔχεις, Μαρία Νικολάγεβνα, καὶ κάνεις τόσο θόρυβο πρῶτ' ἢ πρῶτ';» ἠρώτησε μὲ μετρίαν φωνήν.

Αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου δική σου δουλειά, Ἰππόλυτε Σιδωριτς! Κουνούτισε, σοῦ λέγω! Καθίσατε, Δημήτρι Παύλοβιτς καὶ πιέτε καὶ δευτέρον καφέ. Ὡ τί φρασίον πρᾶγμα ποῦ εἶνε νὰ διατάξῃ κανεῖς! Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐχαρίστησι 'ς τὸν κόσμον!»

«Φθάνει μόνον νὰ σὲ ὑπακούουν;» ἐτονθόρυσεν ὁ σύζυγός της.

«Σωστά, φθάνει μόνον νὰ μὲ ὑπακούουν! Αὐτὸ ἴσα ἴσα μοῦ κάνει ὅλην τὴν εὐχαρίστησι. Μάλιστα μὲ σέ. Ἄληθεια, χονδρούλη μου; Ἄ, νὰ ποῦ ἔρχεται ὁ καφές!»

Ἐπὶ τοῦ πολὺ μεγάλου δίσκου, τὸν ὅποιον ἔφερον ὁ εἰσελθὼν ὑπηρετής, ἔκειτο καὶ ἓν πρόγραμμα τοῦ θεάτρου. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα τὸ ἤρπασεν ἀμέσως.

«Δρᾶμα» ἐφάναζε δυσηρηστημένη. «Γερμανικὸ δρᾶμα! Ὅπως δὴποτε, εἶνε πάντα καλλίτερο παρὰ μία γερμανικὴ κωμῶδια. Ἄς πάρω ἓνα θεωρεῖο — ἓνα θεωρεῖο τῆς πλατείας — ἢ ὄχι! καλλίτερα τὸ θεωρεῖον τῶν ξένων» εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὸν ὑπρέτην. «Ἀκούτε; χωρὶς ἄλλο, τὸ θεωρεῖον τῶν ξένων!»

«Ἄλλὰ ἔάν τὸ θεωρεῖον τῶν ξένων εἶνε παρμένο ἀπὸ τὴν αὐτοῦ ἐξοχότητα τὸν διοικητὴν τῆς πόλεως;» ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ ὑπρέτης.

«Τότε δώσατε 'ς τὴν ἐξοχότητά του δέκα τάλληρα — ἀλλὰ τὸ θεωρεῖο τὸ θέλω, ἀκούσατε;»

Ὁ ὑπρέτης ὑπεκλίθη ταπεινῶς;

«Δημήτρι Παύλοβιτς, ἔρχεσθε μαζί μου 'ς τὸ θέατρο; Τὸ γερμανικὸ θέατρο εἶνε ἀδλιώτατο — ἀλλὰ ἔρχεσθε μόνον τοῦτο; . . . Ναι; Ὡ πόσον καλὸς ποῦ εἶσατε! Καὶ σὺ, χονδρούλη μου, δὲν ἔρχεσαι;»

«Ὅπως θέλεις» ἐψιθύρισε ὁ Πολοσῶφ μέσα εἰς τὸ κυάδιον, τὸ ὅποιον ἔφερον ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ στόμα του.

«Νὰ σοῦ πῶ; μείνε καλλίτερα 'ς τὸ σπίτι. Ἐτσι κ' ἔτσι κοιμάσαι ὅταν ἦσαι 'ς τὸ θέατρο — ἐκτός δὲ τοῦτου τὰ γερμανικὰ ποῦ ζῆρεις δὲν σὲ ἀφελοῦν τίποτα. Ξέρεις λοιπὸν τί νὰ κάμῃς ὡς τόσο; Νὰ καθίσῃς νὰ γράψῃς τὴν ἀπάντησι 'ς τὸ γράμμα τοῦ ἐπιστάτου — ζῆρεις. . . . γιὰ τὸ μύλο. . . . γιὰ τὸ ἄλεσμα τῶν δούλων.

Πές του πᾶς δὲν θέλω, πᾶς δὲν θέλω, πᾶς δὲν θέλω; Κ' ἔτσι ἔχεις ἔργασια γιὰ ὅλη τὴ βραδεῖα. . . .»

«Καλὰ.» ἀπήντησεν ὁ Πολοσῶφ.

«Ἐτσι! τώρα λοιπὸν ὅλα εἶναι ἐν τάξει. Εἶσαι ἕξιαιρο παιδί. Καὶ τώρα, κύριοι μου, ἀφοῦ ἀμιλήσαμε γιὰ τὸν ἐπιστάτην, πρέπει νὰ ποῦμε δυὸ λόγια καὶ γιὰ τὴν κυρίαν μας ὑπόθεσιν. Μόλις ὁ ὑπρέτης σηκώσῃ τὸ τραπέζι, θὰ μᾶς διγηθῆτε, Δημήτρι Παύλοβιτς, ὅλα τὰ ἀφορᾶντα τὸ κτήμᾶ σας — πᾶς εἶνε, ποῖαν τιμὴν ζητήτε, πόσα χρήματα χρειάζεσθε πρὸς τὸ παρὸν — καὶ ἐν γένει ὅλα!» («Τέλος πάντων!» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σανὶν «Δόξα τῷ Θεῷ!») — «Μοῦ ἐδώσατε ἤδη μίαν ιδέαν περὶ αὐτοῦ — μοῦ ἐκάμετε φραισιότατην περιγραφὴν τοῦ κήπου, ὡς ἐνθυμούμαι ἀλλὰ ὁ «χονδρούλης μου» δὲν ἦτο παρὸν. . . . καὶ θέλω νὰ τ' ἀκούσῃ κι αὐτός — ἴσως θὰ εὐρίσκῃ κ' αὐτὸς κάπου κάπου καμμιὰ λέξι. . . . Μοῦ εἶνε πολὺ εὐχάριστον, ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς εὐκολύνω εἰς τὸν γάμον. Σᾶς ὑποσχέθηκα, ὅτι μετὰ τὸ πρόγευμα θὰ εἶμαι ὅλη προσοχή, καὶ ἐγὼ κρατῶ τὴν ὑπόθεσιν μου — ἀλήθεια, Ἰππόλυτε Σιδωριτς;»

Ὁ Πολοσῶφ ἔτριψε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὴν παλάμην.

Ἐκεῖ ποῦ εἶν' ἡ ἀλήθεια, πρέπει νὰ τὸ πῶ; δὲν ἀπατᾶς ποτὲ κανένα.»

«Ποτέ! Δὲν ἀπατῶ ποτὲ ἄνθρωπον. Λοιπὸν, Δημήτρι Παύλοβιτς, ἐκθέσατε τὴν ὑπόθεσιν σας.»

37.

Ὁ Σανὶν ἤρχισε νὰ «ἐκθέτῃ τὴν ὑπόθεσιν του», τοῦτ' ἔστι νὰ περιγράψῃ τὸ κτήμᾶ του ἐκ δευτέρου. Ἄλλὰ τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀμιλεῖ πλέον περὶ τῆς φραισιότητος τῆς τοποθεσίας, ἀλλὰ περιωρίσθη εἰς ἀριθμοὺς καὶ γεγονότα, ἐπικαλοῦμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πολοσῶφ, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν λόγων του. Ἄλλ' ὁ Πολοσῶφ ἐμούγκριζε μόνον καὶ ἔνευε — οὐδεὶς δὲ ἤδυνάτο νὰ ἐννοήσῃ ἂν τὰ μουγγρίσματά του καὶ τὰ νεύματά του ἦσαν ἐπικυρωτικά ἢ ὄχι. Ἄλλως τε ἡ Μαρία Νικολάγεβνα οὐδεμίαν ἀνάγκην εἶχε τῆς ὑποστηρίξεώς του. Ἐδείκνυε τὸσαύτην πείραν εἰς ἐμπορικὰ καὶ διοικητικὰ πράγματα, ὥστε προὔξεναι αὐτόχρομα ἐκπληξίν! Ἦτο μρωμημένη εἰς ὅλα τὰ μυστήρια τῆς γεωπονίας. Ἐξήταζε τὰ πάντα μετὰ εἰδηροσύνης, ἐπληροφορεῖτο περὶ πάντων διεξοδικῶς, καὶ πᾶσα τῆς ἐρώτησις ἦτο εὐστοχωτάτη. Μίαν τοιαύτην ἐξέτασιν δὲν ἐπερίμενε ποτὲ ὁ Σανὶν; δὲν ἦτο καθόλου προπαρασκευασμένος εἰς τοῦτο. Καὶ ἡ ἐξέτασις αὕτη διήρκεσε μίαν καὶ ἡμισίαν ὥραν. Ὁ Σανὶν ἠσθάνθη ὅλα τὰ αἰσθήματα ἐνὸς κατηγορουμένου, ὅστις κάθηται ἐπὶ τοῦ στενοῦ θρανίου ἐνώπιον ἀστήροῦ καὶ ὀξυδερκοῦ δικαστοῦ. «Ἄλλ' αὐτὸ δὲ εἶνε ἀληθινὴ ἀνάκρισις!» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σανὶν ἐν ἀγανακτήσει. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐμεῖδια, ὡσάν νὰ ἦσαν πάντα ταῦτα ἀστεῖομοι! ἀλλὰ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ θέσις τοῦ Σανὶν οὐδὲ καθ' ἐλάχιστον ἔγεινεν ἐλαφρότερα, ὅτε δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως ἐφάνη, ὅτι οἱ τεχνικοὶ ὄροι οἱ ἀφορῶντες τοὺς δούλους καὶ τὰς μετὰ τὴν σπορὰν ἐργασίας δὲν ἦσαν πολὺ γνωστοὶ καὶ καταληπτοὶ εἰς τὸν Σανὶν, τότε ἀνέβλυσε μάλιστα καὶ ἰδρῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου του. . . .

«Ἄρκει,» εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Μαρία Νικολάγεβνα. «Γνωρίζω τώρα τὸ κτήμᾶ σας. . . . τόσον καλὰ ὅπως καὶ σᾶς τὸν ἴδιον. Καὶ ποῖαν τιμὴν ζητεῖτε διὰ τὰς ψυχὰς; (Τότε φριζέτω ὡς γνωστὸν ἡ τιμὴ ἐνὸς κτήματος κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς αὐτὸ ἀνηκουσῶν ψυχῶν, τοῦτ' ἔστι τῶν δούλων.)

«. . . . Νομίζω. . . . ὀλιγώτερο ἀπὸ πεντακόσια ρούβλια δὲν μπορῶ βέβαια νὰ ζητήσω,» εἶπεν ὁ Σανὶν μετὰ πολλοῦ κόπου. («Ὡ Πανταλεόνε, Πανταλεόνε, ποῦ ἦσουν; Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ ἦσαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν, νὰ ἐκφωνήσῃς πάλιν τὸ «Βαρβαρότης!» σου.) Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ὑψωσε τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ σκεφθῇ.

«Πραγματικῶς,» εἶπε μετὰ τινα σκέψιν, «ἡ τιμὴ δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ μεγάλη. Ἄλλὰ σᾶς ἐξήτησα δυὸ ἡμερῶν διορία — καὶ πρέπει νὰ περιμένετε ἕως αὔριο. Πιστεύω ὅτι θὰ συμφωνήσωμε — καὶ ἔπειτα θὰ μοῦ πῆτε πόσα χρήματα θέλετε καπᾶρο. Ἄλλὰ τώρα — basta così!» εἶπε ταχέως, ὅτε παρετήρησεν ὅτι ὁ Σανὶν ἐτοιμάζετο νὰ ὁμιλήσῃ. «Ἄρκετὰ ἀμιλήσαμεν περὶ τοῦ ματαιοῦ Μαμμονᾶ. . . . à demain les affaires! Νὰ σᾶς πῶ; τώρα σᾶς ἀφίνα νὰ πάτε. . . . (Παρετήρησε τὸ μικρὸν καὶ κομψὸν φρολόγιον, τὸ ὅποιον ἔφερον εἰς τὴν ζώνην της) «. . . . Ἐως τὰς τρεῖς. . . . Πρέπει δὲ ν' ἀναπαυθῆτε λιγάκι. . . . Πηγαίνετε νὰ παίξετε ρουλέττα.»

«Δὲν παίζω ποτὲ τυχοπαίγνια,» ἀπήντησεν ὁ Σανὶν.

«Ἀλήθεια, ποτέ; Μὰ σεις δὲ εἶσθε τέλειος ἄνθρωπος. Ἄλλως τε κ' ἐγὼ δὲν παίζω ποτέ. Μοῦ φαίνεται ἀνοησία νὰ ῥίπτη κανεὶς τὰ χρήματά του 'ς τὸ δρόμο. Ἄλλὰ πηγαίνετε εἰς τὸ δωμάτιον ποῦ παίζουσι καὶ παρατηρήσατε τὰς φυσιογνωμίας. Μερικὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσαι. Ἐκεῖ δὲ ἰδίητε λόγον γυναικῶν γραϊὰν στολισμένην μὲ μιὰ κορδέλλα 'ς τὸ κούτελό της καὶ μὲ μουστάκι — ἐξ-αίσιον θέαμα! Ὡσαύτως δὲ εὑρετε ἐκεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς πρίγκιπας μας . . . Μίαν μεγαλοπρεπῆ μορφήν μὲ ῥωμαϊκὴν μύτην . . . καὶ κάθε φορά ποῦ βάζει 'ς τὸ παιγνίδι, κάνει κρυφὰ τὸ σταυρὸ τοῦ ἀποκάτου ἀπὸ τὸ φόρεμά του. Διαβάσετε τὰς ἡμεριδές . . . κάμετε ὅτι θέλετε . . . Ἄλλὰ 'ς τὰς τρεῖς σὰς περιμένω ἐδῶ . . . de pied ferme. Σήμερα δὲ γευματίσομε μαζῆ ἑνωρῖς. Σ' αὐτοὺς τοὺς γελοίους Γερμανοὺς ἡ παράστασι ἀρχίζει ἀπὸ τὰς ἐξή 'μισο.»

Ἔτεινε αὐτῇ τὴν χεῖρα.

«Sans rancune, n' est-ce pas?»

Ἄλλὰ, Μαρία Νικολάγεβνα, καὶ γιατί νὰ σὰς μνησικακῶ;

«Διότι σὰς ἐβασάνισα. Ἄλλὰ περιμένετε καὶ δὲ ἰδίητε: ἀκόμα δὲν ἀρχισα,» προσέθηκε, στραβίζουσα ὀλίγον τι τοὺς ὀφθαλμούς — καὶ ὅλοι οἱ γελασῖνοι ἐσχηματίσθησαν συγχρόνως ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν παρειῶν της. «Καλὲς ἀντάμασες 'ς τὰς τρεῖς!»

Ὁ Σανὶν ὑπεκλίθη καὶ ἀπεσύρθη. Ἐδύμος γέλωσ ἤχησεν ὀπισθὲν του, καὶ ἐν τῇ κατόπρῳ, πλησίον τοῦ ὁποῖο διέβαινε τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Σανὶν εἶδε τὴν ἐξῆς εἰκόνα: Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶχε καλύψῃ μὲ τὸ φέσιον τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀνδρός της, οὗτος δὲ εἰς μάτην προσεπάθει μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας νὰ παράσχη ἀντίστασιν.

38.

Ὡ πόσον βαδέως καὶ ἐλευθέρως ἀνένπνευσεν ὁ Σανὶν, ὅτε εὐρῆθι πάλιν μόνος ἐν τῇ δωματίῳ του! Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶχε πράγματι δίκαιον: ὁ Σανὶν εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἀναψυχῆς ἐξ ὄλων τούτων τῶν νέων γνωριμιῶν, συναντήσεων καὶ συνδιαλέξεων, ἐκ τοῦ ναρκωτικοῦ τούτου καπνοῦ, ὅστις εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὴν καρδίαν του καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν του — ἐκ ταύτης τῆς ἀπροσδοκῆτου καὶ ἀποθήτου οἰκειότητος μὲ μίαν γυναῖκα, ἣτις ἦτον ὄλας διόλου ξένη πρὸς αὐτόν! Καὶ πότε συνέβησαν ὅλ' αὐτὰ; Σχεδὸν εικοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ Τζέμμα τῷ ἠμολόγησε τὸν ἔρωτά της καὶ αὐτὸς ἐμνηστεύθη μετ' αὐτῆς! Δέν ἦτο τοῦτο βεβήλωσις; Ἐν τῇ βάρει τῆς καρδίας του ἐξήτησε μυριάκις συγγνώμην παρὰ τῆς ἀδάας περιστέρως του — ἂν καὶ οὐδεμίαν ὀφισμένην κατηγορίαν ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ καθ' ἑαυτοῦ· μυριάκις ἠσπασθη τὸν μικρὸν σταυρόν, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβῃ δῶρον παρὰ τῆς Τζέmmas. Ἄν δὲν εἶχε κρατηθῆ ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, τοῦ νὰ τελειώσῃ ταχέως καὶ εὐτυχῶς τὴν ὑπόθεσίν του, ἣτις τὸν ἔφερον εἰς Βεισβάδην, — δὲ ἐφευγεν ἀμέσως, δὲ ἐφευγεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν του Φραγκφούρτην, εἰς τὴν προσφιλεῖ ἐκείνην οἰκίαν, ἣτις ἦδη κατέστη δεύτερος πατρικός του οἶκος, πρὸς αὐτήν, εἰς τοὺς πόδας τῆς λατρευτῆς μνηστῆς του . . . Ἄλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν! Ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κενώσῃ τὸ ποτήριον μέχρι τρυγός, — νὰ κάμνη τοαλλέττα, νὰ γευματίσῃ, κ' ἔπειτα νὰ πηγαίνῃ 'ς τὸ θέατρο . . . Ἄν τοῦλάχιστον αἰριον ἐμελλε νὰ ἀφῆθῃ ἑνωρῖτερα ἐλευθέρως! . . .

Ἐν ἄλλο ἀκόμη περιστατικὸν ἀνησῶχει καὶ ἐλύπει τὴν ψυχὴν του. Ἐσυλλογιζέτο μετ' ἀγάπης, μετὰ τρυφερότητος, μετ' εὐγνώ-

μονος χαρᾶς τὴν Τζέμμαν του, τὴν μετ' αὐτῆς συμβίωσιν, τὴν εὐδαιμονίαν, ἣτις τὸν ἐπερίμενον εἰς τὸ μέλλον· καὶ ὅμως ἐπλανᾶτο — τί λέγω: ἐπλανᾶτο . . . εἰσεχώρει (αὐτὴ ἦτο ἡ ἔκφρασις, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ἐν τῇ ἀγανακτήσει του) — καὶ ὅμως εἰσεχώρει συγχρόνως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ γύναιον αὐτό, αὐτὴ ἡ κυρία Πολοσῶφ, καὶ αὐτὸς δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τὴν εἰκόνα της, δὲν ἠδύνατο νὰ πάσῃ ἀκροφῶμενος τὴν φωνὴν της, ἐνδυμούμενος τοὺς λόγους της, δὲν ἠδύνατο ν' ἀνισταθῆ πρὸς τὴν εὐωδίαν, ἣτις τοσοῦτον θαυμασιῶς λεπτὴ καὶ δροσερὰ καὶ διαπεραστικὴ ὡς ἡ ὄσμη τοῦ κρίνου ἀνεπέμπετο ἐκ πάσης πτυχῆς τοῦ ἐνδύματός της. Αὐτὴ ἡ γυνὴ ἔλαβε προφανῶς τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν τρελλάνη, μὲ πάντα δυνατόν τρόπον νὰ τὸν περιπλέξῃ εἰς τὰ δίκτυά της . . . Διατί; Τί ἠθελε; Ἦτο ἀραγε μόνον ἰδιοτροπία μιᾶς κακῶς συνειδησιμῆς, πλουσίας καὶ ἰσως — διεφθαρμένης γυναικός; Καὶ ὁ σύζυγός της; Εἰς ποίαν τάξιν πλασματῶν ἀνήκεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Εἰς ποίαν σχέσιν εὕρισκετο πρὸς αὐτήν; Καὶ διατί ὅλοι αὐταὶ αἱ ἀπορίαι συναστίζοντο εἰς τὸν νοῦν του, αὐτοῦ τοῦ Σανίν, ὁ ὁποῖος οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον λόγον εἶχε νὰ ἐνδιαφέρεται προσωπικῶς οὔτε περὶ τοῦ κυρίου Πολοσῶφ, οὔτε περὶ τῆς γυναικός του; Καὶ διατί δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδιώξῃ ἐκ τοῦ πνεύματός του τὴν ὀχληρὰν ταύτην εἰκόνα, οὔτε κἂν κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς, καθ' ὅσας ὅλη του ἡ ψυχὴ ἦτο παραδεδομένη εἰς μίαν ἄλλην εἰκόνα — εἰκόνα καθαρὰν καὶ φεγγυβολοῦσαν ὡς ὁ ἥλιος; Πῶς ἐτόλμων τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς τῆς γυναικός νὰ παρεσιδῶσι μετὰ τῶν οὐρανίων χαρακτηριστικῶν τῆς Τζέmmas του; Καὶ δὲν παρεσιδῶσαι μόνον — ἀλλὰ καὶ μειδιῶσαι ἐτι μετ' ἀναισχυντίας καὶ θρασυτήτος! Αὐτοὶ οἱ προκλητικοὶ φαιοὶ ὀφθαλμοί, αὐτοὶ οἱ γελασῖνοι τῶν παρειῶν, αὐτοὶ οἱ ὀφιοειδεῖς πλόκαμοι — πάντα ταῦτα ἦσαν πράγματι τοσοῦτον προσκεκολλημένα ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ, νὰ τὰ ἀποτινάξῃ ἀπ' ἑαυτοῦ;

Ἄνοησία! ἀνοησία! Ἄβριον ὅλ' αὐτὰ δὲ ἐξαιλεψῶσι, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν οὐδὲ τὸ παραμικρὸν ἴχνος . . . Ἄλλὰ δὲ τὸν ἀφήσῃ ἐκείνη ἄρα γε ν' ἀναχωρήσῃ;

Ναι, ὄλας αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις ὑπέβαλλεν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ — ἡ ὥρα ἐπλησίαζεν ἤδη εἰς τὰς τρεῖς. Ἐφόρεσε τὸ μαῦρόν του φράκον, ἔκαμε μικρὸν τινα περιπάτον εἰς τὸν δημοσίον κήπον καὶ εἶτα ἐπορεύθη πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Πολοσῶφ.

* * *

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς συνήντησεν ἕνα Γερμανὸν γραμματέα πρεσβείας, ὑψηλοτάτου ἀναστήματος καὶ λιγνόν, μὲ ξανθὴν κόμην, μὲ πρόσωπον μακρὸν ὡς ἴππου καὶ μὲ χωρίστραν ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς (ἡ ὀπίσω χωρίστρα ἦτο ἀκόμη νεοφανὲς τι καὶ ἀσὸνηθες) — καὶ . . . ὦ τοῦ θαύματος! . . . τὸν ἀξιώματικὸν φόν Δένχωφ, μὲ τὸν ὁποῖον πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχε μονομαχήσῃ! Οὐδέποτε ἐπερίμενε νὰ τὸν συναντήσῃ πάλιν ποτέ, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ἐνταῦθα. Ἀκουσίως περιήλθεν εἰς ἀμηχανίαν, οὐχ ἦτον ὅμως ἔσπευσε νὰ τὸν χαίρεισῃ.

«Πῶς, γνωρίζεσθε ἤδη;» ἠρώτησεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα, τὴν ὁποίαν δὲν διέφυγεν ἡ ἀμηχανία τοῦ Σανίν.

«Ναι . . . ἔσχον ἤδη τὴν τιμὴν,» εἶπεν ὁ Δένχωφ καὶ κλίνας ὀλίγον τι τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Μαρίαν Νικολάγεβναν προσέθηκε ταπεινοφῶνως καὶ μειδιῶν: «Αὐτὸς εἶνε . . . εἶνε συντοπιτῆς σας . . . ὁ ἐν λόγῳ Ῥῶσος . . . »

(Ἔπεται συνέχεια.)

1. ΓΑΕΤΑΝΟΣ ΚΑΣΑΤΗΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 257).

2. ΤΟ ΤΑΓΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ε. Pratie (ἐν σελ. 261).

3. ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΟΧ, μετ' ἄρθρου ὑπὸ Θ. Χ. Φλωρᾶ (ἐν σελ. 262).

4. ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ (ἐν σελ. 265). Εἰκὼν ὑπὸ D. Pauluzzi.